

ἀκούσουν. Ἦνοιξε τὴν πίσω πόρτα καὶ βγήκε ἔξω στὸ ὑπαιθρο. Ἦτο τελεία γαλήνη· καὶ ἡ σελήνη ἔταξίδευε σὲ συννεφιασμένον οὐρανό. Ὁ Ἰβάν ἀνέπνευσε τὸν δροσερὸν ἀέρα τῆς νυκτός. Ἔσθη ἔπειτα ἄνερό ἀπὸ τὸ πηγάδι, ἤπιε καὶ ἔπειτα ἐδρόσισε τὸ μέτωπό του.

Ἐπροχώρησε πρὸς τὸν κῆπο γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴ μελαγχολία ποῦ τὸν ἐβάρανε. Ἀνέπνευσε μὲ εὐχαρίστησι τὴν μεθυστικὴν μυρωδιά τῶν λουλουδιῶν καὶ χαϊδεύε τὰ ἄσπρα τὰ ρόδα μὲ τὴν νυκτερινὴν δροσιὰ σὰν δάκρυα — ποῦ ἦσαν γυρμένα λὲς ἀπὸ ἠδονή, καὶ ἐδέχοντο τὰ ἀσημένια φιλήματα τῆς σελήνης.

Ἐπροχώρησε ἀκόμη στὸν δρόμο τῶν φυτειῶν. Ὅλη ἡ ἔκτασις ἦτο βυθισμένη σὲ ὕπνο. Μικρὰ πετραδάκια καὶ γυαλιὰ ἐλαμπαν στὸν δρόμο, καὶ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἕνας ἐξαφνικὸς θροῦς ἔδειχνε τὴν παρουσίαν κανενὸς ἐρπετοῦ.

Ἡ ἴδια γαλήνη ἐβασίλευε παντοῦ. Ἀπὸ μακρὰ μόνον ἤρχοντο τὰ γαυγίσματα τῶν σκύλων στὰ χωράφια.

Γιὰ τὸν Ἰβάν εἶχαν κἀτι τὸ ἀπαίσιον αὐτοῖ οἱ ἦχοι· καὶ τὸν ἔκαναν νὰ ριγῆσῃ. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἐνεθυμήθη τί συνέβη πρὸ ὀλίγου ἐπάνω. Ἐρρίγησεν ἄλλη μιὰ φορὰ, ἕνας τρόμος διε-

χύθη στὸ κορμί του καὶ ἕνα εἶδος παραλυσίας κατέλαβε τὸ παιδικὸ του μυαλό.

Ἦνοιξε τὰ μεγάλα ἱκετευτικά του μάτια καὶ ἐψιθύρισε:

— Πατέρα, μὴ τὴν κτυπᾷς σὲ παρακαλῶ τὴν Μητέρα, μὴ τὴν κτυπᾷς.

— Ἡ σελήνη ἐκείνην τὴ στιγμὴ ἐβγήκε ἀπὸ τὰ σύννεφα καὶ ἕνα κύμα ἀργυροῦ φωτὸς ἐχύθη ἀπάνω στὴ χλοερὴ ἔκτασι.

Ὁ Ἰβάν ἐκύτταξε τὸ φεγγάρι ποῦ ἔπαιξε μὲ τὰ σύννεφα καὶ ἐγέλασε ἠλιθίως.

— Χά, χά πῶς παίζουν καὶ κυνηγοῦνται. Χά, χά, τί ἀστεῖο! καὶ ἐκτύπησε τὰ παιδικὰ του χέρια.

Ἐπειτα, σὲ λίγο, ἤνοιξε καὶ πάλιν τὰ μεγάλα παιδικὰ του μάτια καὶ ἐψιθύρισε ἱκετευτικά.

— Πατέρα, μὴ τὴν κτυπᾷς σὲ παρακαλῶ, τὴν Μητέρα, μὴ τὴν κτυπᾷς.

* *

Τὸ ἄλλο πρωὶ ὅταν οἱ ἐργάται ἦλθαν γιὰ νὰ τρυγήσουν, εὐρῆκαν στὰ χωράφια νὰ περιπλανᾶται ἀσκόπως ἕνα παιδί τρελλό.

Ὅταν τὸ ἐρωτοῦσαν ἤνοιγε τὰ μεγάλα παιδικὰ του μάτια καὶ ἐψιθύριζεν ἱκετευτικά!

— Πατέρα, μὴν τὴ κτυπᾷς σὲ παρακαλῶ, τὴν Μητέρα μὴ τὴν κτυπᾷς ».

Μετάφρασις ΒΕΡΑΣ ΛΩΡΟΣΚΗ

ΣΤΗΝ ΠΕΝΤΕΛΗ

Σοῦ ξέσχιζαν τὰ χιονισμένα στήθη
Ἐκεῖνοι ποῦ ἀπ' τὰ σπλάγχνα σου τὰ θεῖα
Τοῦ Ὀλύμπου φανερώνανε τὰ βύθη,
Μ' ἀθάνατους ναοὺς, μ' ἠρώων μνημεῖα.

Κλάψε τώρα ποῦ ἡ Μοῖρα σ' ἔχει φέρει
Στῶν ἀναξίων τὰ πόδια προσκυνήτρα,
Τῶρ' ἀσχημιᾶς σπαράζει σὲ τὸ χέρι,
Τῆς Ὀμορφιᾶς πανένδοξη γεννήτρα.

Κλάψε, καὶ σ' ὅσους νοσταλγοῦνε ἀκόμα
Τὸ ἰδανικὸ μιᾶς Ὀμορφιᾶς ποῦ ἐσβύστη,
Πές τους μὲ ὑπερηφάνεια: « ὦ Ἐκλεκτοί μου!

Ἴδετε 'κεῖ ψηλὰ στ' ἄγιο τὸ χῶμα
Τὸν θεῖον Ναὸ ποῦ ἀπ' τὸν Ἰκτῖνο ἐχτίστη,
'Ὁ Παρθενῶνας εἶνε, τὸ παιδί μου »!

ΑΧΤΙΔΑ ΚΑΙ ΣΚΙΑ

Κ' εἶπεν ἡ Ἀχτίδα στὴ Σκιά: «Τοῦ κόσμου
Ἐγὼ ἔμαι ἡ φανερώτρια! Στὸ φιλί μου
Παντοῦ ζέστα, χαρὰ σκορπύει τὸ φῶς μου,
Κ' εἶνε πηγὴ ζωῆς ἡ δύναμί μου.

Ἐλπίδα πνοὴ ἀγότης βγαίνει
Ἀπὸ βουνὸ καὶ κάμπους στ' ἀπλωμά μου.
Καὶ ποιὰ ἔσαι σὺ ποῦ κρύβεσαι θλιμμένη
Ἐάν μὲ θωρεῖς»; Κ' εἶπ' ἡ Σκιά: «Χαρά μου!

Ἄν τις μορφὴς φωτίζεις σύ, στοχάσου,
Τὴν ἔκφρασι ἐγὼ δίνω. Βαλσαμώνουν
Τὰ χάδια μου τὸ φῶς σου ὅποιον θαμπώνει,

Σμίγουν στίς ἄκρες τὰ φιλήματά σου
Μὲ τὰ δικά μου καὶ μᾶς ἀδελφώνουν.
Σφιχτὰ μὲ ἀγάπη αἰώνια μᾶς ἐνώνει».

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΑΜΠΕΛΕΤ

Η ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΗ ΨΥΧΗ ΑΠΟ ΕΝΑ ΓΙΑΠΩΝΕΖΟ

Bushido, ἡ ψυχὴ τῆς Γιαπωνίας: Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος ἐνὸς δυσσεύρετου βιβλίου ποῦ βγήκε στὸ Τόκιο στὰ 2561 (1901). Μετάφραση χειρμαρική ἀπὸ τὸ συγγραφέα τὸν ἴδιο τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, ἀλλὰ δυσσεύρετη καὶ αὐτὴ, ἔπεσε ἐντυχῶς τώρα τελευταῖα στὰ χεῖρα τοῦ κ. de Flach, καθηγητῆ στὸ Collège de France.—Τὸ βιβλίον αὐτὸ ρίχνει ἀρκετὸ φῶς στὴν ψυχολογία τοῦ γιαπωνέζικου λαοῦ.

Ἐκείνη τὴν ἑποχὴν, ὁ καθηγητὴς Inazo Nitobé, ἐπορεύθη στὴν Ἑυρώπη καὶ στίς Ἠνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς ἀναφέρει τὴν Βίβλον, τὸ Κοράνι, τὸν Μεγάλον Συνταγματικὸν Χάρτην, τὸ Βιογίλιον, τὸν Σαξπηρόν, τὸν Jacob Bohme, τὸν Berkeley, τὸν Karl Marx, τὸν Mommsen, τὸν Taine, τὸν Herbert Spencer, τὸν Λαμαρτίνον, τὸν κ. Cheysson καὶ ἄλλους πολλοὺς ἄν καὶ γνωρίζει καλὰ τὸν κόσμον τῆς Δύσεως ὅμως καλύτερα

τὴν πατρίδα του ξέρει καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ τὴν κάμῃ ποῦ γνωστὴ καὶ στοὺς ξένους. Ἐκείνη τὴν ἑποχὴν βήμα πρὸς βήμα τὴν ἀνάληψη τοῦ βιβλίου του ποῦ μᾶς δίνει ὁ κ. de Flach.

Ἐκείνη τὴν ἑποχὴν, δηλαδὴ ὁ ἀριστοκρατικὸς γιαπωνέζος, ἔχει στὴν ἱστορία τοῦ τόπου του, τὴν ἴδιαν θέσιν ποῦ κατέχει καὶ ὁ gentleman στὴν ἱστορία τῆς ἀγγλικῆς κοινωνίας. «Εἶναι τὸ κέντρον καὶ τὸ ἀποκλειστικὸν θέμα τῆς ἀρχαίας φιλολογίας... τὸ πρότυπον ὅλης τῆς φύσεως. Ὅπως τὸ ἀνθάκι τῆς κερασιᾶς εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν λουλουδιῶν, καθὼς λέγει ἡ παροιμία, ἔτσι καὶ ὁ Σαμουράι εἶναι ὁ ἠθικὸς κώδικας του, τὸ Bushido, εἶναι ὁ καθρέφτης ὅπου καθρεφτίζεται ἡ γιαπωνέζικη ψυχὴ.

Ἡ μεγαλύτερη ἀρετὴ τοῦ Σαμουράι εἶναι ἡ σταθερότης τοῦ χαρακτῆρα. Τὸ καθήκον πρέπει νὰ ἐκτελεῖται χωρὶς λιποψυχία, χωρὶς ἀμφιβολία,